

- ⊙ Prima magnæ crus petentis uenæ propago per anteriorem femoris tibiæq; sedem sub cute deorsum ad summum usq; pedem perreptans.
- Δ Propaginis ⊙ insignitæ ramus, femoris interiora ad inguina accedens.
- ≡ Diætæ propaginis ramus ad anterioris femoris regionis cutem uersus exteriora digestus.
- Π Diætæ propaginis ramus, primo tibiam mouentium musculo oblatus.
- Σ Diætæ propaginis soboles, quas in anteriorem genu sedem & posteriorem quoq; dispensat.
- Φ Hac sede propago ⊙ indicata per sedem tibiæ interiorē, sub cute in uarios multiplicesq; ramos diffunditur, hicq; opportune dum sanguinem mittimus aperitur.
- Υ Hac ad anteriorem interioris malleoli sedem nuper diætæ propago ducitur, atq; uti cernere est in pedis superiora exhauritur.
- Ω Ramus a grandi uena crus petenti in anteriorem coxendicis articuli regionem exporrectus, eiusq; sedis musculus & cuti soboles utcumq; frequentes deriuans.
- 1 Ramus septimo nonoq; tibiam mouentibus musculis & cuti femoris iuxta externam ipsius sedem ramos deducens.
 - 2 Grandis uena in quintum femur mouentium musculum digesta.
 - 3, 4 His duabus propaginibus inuicē coeuntibus uena cōstituitur, quæ inter musculos posteriorem femoris sedē occupantes excidens, sursum in femoris cutē ramos porrigit, quos 5 insigniuit. Verū maiori ipsius parte 6 notata, sub cute per poplitem genū ue flexū fertur, & in suræ cutē numero 7 a serie inibi digeritur, ubi 7 ascriptum spectas. Porro in delineatione, obscurus ille ramulus, 8 qui s respicit, deorsum magis debet ferri: neq; sat scio qua uel mea uel sculptoris negligentia, is illic desinit. Verū mediocris est negotij illum uersus 8 notam, calamo deorsum protrahere, quum in dextro crure illum non neglexerim.
 - 9 Magnæ crus petentis uenæ in duos ramos distributio, quā hæc inter duo inferiora femoris ossis capita continetur.
 - 10 Interior diætæ diuisionis ramus, ad posteriores suram tibiæ ue uentrem constituentes musculos et
 - 11 ad cutem internæ sedis tibiæ suræq; digestus, inibiq; 11 insigniuit.
 - 12 Diætæ iam rami quem 10 notauimus portio, secundum interioris malleoli posteriorem sedem ad internum pedis latus exporrecta.
 - 13 Exterior ampliiorq; ramus diuisionis 9 insignitæ, qui mox in alias duas impares propagines digeritur.
 - 14 Diætæ modō diuisionis exterior propago.
 - 15 Exterioris diætæ modō propaginis portio externum perreptans malleolum.
 - 16 Interior illius diuisionis propago, quæ inter tibiæ & fibulæ medium quā hæc ossa inuicem dehiscent deorsum fertur, inter musculos uidelicet posteriori tibiæ ossis & fibulæ sedis adnatos, & ligamentum quod hæc ossa secundum tibiæ longitudinem mutuo colligat.
 - 17 Diuio interioris propaginis 16 insigniti, quæ ad medium longitudinis tibiæ perficitur. Atq; hæc alterum ramum inter calcem & tibiæ os ad pedis inferiora mittit, alterum uerō inter fibulam & calcem.
 - 18 Soboles iam ultimo commemorati rami, quæ inter tibiæ os & fibulam per membraneum eorum ossium ligamentum in pedis superiora digeritur, alijsq; uenis hæc proreptantibus commiscetur. Atq; ita quatuor fere uenarum radices ad pedis superiora surculos porrigunt, nimirum 12, 8, 13, 15 insignitæ.
 - 19 Venarum ad digitos series indicatur. Præter hanc cauæ uenæ delineationē, & pleriq; quinti sexti et septimi librorū figuras, huc imprimis spectat quā ad horū librorū Epitomē parauimus, & huius libri calciuarias ob causas uti commodissime fieri potuit insuendam duximus. Quotiesq; cumq; igitur in quatuor subsequentium capitum interiori margine simplex character occurret, illum ad nudam cauæ delineationem refer, quam siue sexti Capituli libri tertij figuram, siue figuram sexti tertij libri Capituli præpositam alibi in margine uocemus, nihil interesse arbitror.

Q V O N A M

DE HVMANI CORPORIS FABRICA LIBER
Q V O N A M P A C T O V E N A E C A U A E
les in iecoris substantia, portæ uenæ propaginibus committantur, quæq;
caua a iecore prodeat, aut in ipsum ramos diffundat. Caput

Quoties alicubi in interioribus marginibus figuram sexti Capituli libri tertij
uenæ cauæ delineationem indicamus, ne semper addendum sit figura sexto Ca

R O L I X E admodum de uenæ cauæ exortu agendum
rum cōtrouersiam in medium adferendam arbitraretur
leni loca, ipsius operibus passim interiecta, tum maximè
cratis et Platonis dogmatibus liber attestantur, quæ uni
stioni, ex quo nam uiscere uenis origo ducatur, dedicau
posito eadem disceptatio mihi aggredienda foret, neutri
gumenta oscitanter præterire liceret, quin singula seorsim

titlimo studio examinanda, & quæ uera, & quæ falsa ducerem, enarranda. F
nim adeo Galeni uerbis acquiescendum est, ut omnia quæ illic in Aristotelem
dubitataq; esse ducamus. Vti iam in sermonis progressu, qui ueram uenæ cau
turus est, cuius reddetur obuium. Quippe relicta de uenæ cauæ ortu (de qu
Herophilus ille Anatomicorum coriphæus ambigebat) contentione, ipsius
aggrediar, quam quidem a corde auspicarer, si modò à maxima amplissima
hanc auspicandam opinarer. Nam contra Galeni placitum, in Aristotelicæ
uelimus nolimus, nobis quantum uis etiam ringentibus, fatendum erit, ueng
quod ad dextrum cordis sinū pertinet amplius esse, quàm uenæ cauæ corp
quacūq; etiam ex parte hanc metiendam duxeris. Deinde subsequens Caput
leni falsum esse docebit, quo cauam, quæ iecoris gibbo committitur, amplissi
quoq; illam statim ab exortu in duos truncos arteriæ magnæ modo findi, a
ra petere, alterum uerò deorsum explicari, & postmodum ex illis truncis eum
cundum lumborum uertebra fertur, grandiorē esse tradit. Vnde etiam illico
pria ipsius iacula, quæ ex fontium fluuiorumq; ductibus & arborum radi
stria et callidè texuit, repellēda ueniunt. Eodem modo Galeni dogma profu
quo uenam cauam ex corde prodire inficiatur, quod illic non similiter, ut m
scatur, hoc est, quod mox ab ortu in duos truncos nō diuidatur, sed rectā sec
tus ducatur. Primum enim, ut falsum & dissectionis professori in dignissimū
ma, quo uenam iecoris gibbo pronatam in duos truncos, perinde ac magn
tiri affirmat: ita etiam non sua demonstratiua methodo concludit, hac occasi
de non oriri, quod rectā secundum cordis latus porrigatur. Nam si quis arte
examinauerit, animaduertet profecto (quod & Galenus nō ignorabat) illam
dio tanquam ex ipsius centro enasci, ac proinde si arteriæ pars aliqua deorsum
ab ortu statim arteriā necessariō diuidi oportuisse. Venam autē quæ ex cordi
pote uas mollius quàm arteria secundū Aristotelis sententiā enascetur, nō
truncos statim ab ipso ortu discindi, quum citra diuisionem peropportune su
repere possit, illaq; diuisio incassum fieret, præterquam quod prorsus esset in
si hinc prodians uena, arteriæ modo bifurcatur, primum ipsius origo & ca
in dextram thoracis sedem omnino proreperet, ac inde primum diuideretur.
trunci denuō sinistrorsum deberēt du
ci. si modò uersus corporis mediū (ut
nūc sit) cauæ caudex porrigi debuisset.
Accedit huc Galeni argumentū, nunq;
nō grauissimè ab ipso resumptū: Si cor
uenarum esset principij, omnes uenas
necessariō oportuisse ad cor ptingere,
uti sanè ad iecur pertingunt, quasi uerò

H A C figura finitæ cauæ
moliretur, si in duos truncos
tus discinderetur. Quod autē
tum toties ab ipso repetitum,
nis loco habitum, accuratius
tem figuram cum aliquot sex
quinta, & etiam cum totius
ueras qui illa citra diuisionē
ex dextro dorsi latere ad ip

8 i. f. ca. 5.
h. f. ca. 5.
i. f. ca. 5.
k. f. ca. 5.
l. f. ca. 5.
m. f. ca. 5.
n. f. ca. 5.
o. f. ca. 5.
p. f. ca. 5.
q. f. ca. 5.
r. f. ca. 5.
s. f. ca. 5.
t. f. ca. 5.
u. f. ca. 5.
v. f. ca. 5.
w. f. ca. 5.
x. f. ca. 5.
y. f. ca. 5.
z. f. ca. 5.